

LA CRÒNICA DEL MEMORIAL per FGC.

Va, fem un recompte ràpid. Sis equips participants per uns 12 jugadors per equip ens donen un total aproximat de 72 nens jugant a futbol. Si, jugant a futbol malgrat la seva edat, la seva talla, el seu pes... Intentant entrenar jugades, aturar als rivals amb noblesa, els porters parant pilotes enverinades, esforçant-se molt.

Els vermells del Cabrera estaven totalment concentrats en practicar les ensenyances que ja fa anys van començar a aprendre del Mestre Suris i que en Muni, amb l'ajut d'en Bengui, han continuat transmetent-los aquesta temporada. Volien guanyar el Memorial i amb aquesta idea van fer un primer partit impressionant que els va donar il·lusió i esperança.

Al segon partit, l'Argentona els va situar de nou de peus a terra. Un equip molt fort el del poble veí, amb jugadors més grans i més fets, més forts i més ràpids. Però els va costar ja que els benjamins de Cabrera van estar lluitant durant tot el partit de manera enorme i gloriosa.

Al final, només un 4-2 per l'Argentona, que seria el campió del torneig. Una derrota amb molt bon sabor de boca.

En la disputa del tercer i quart lloc els va venir la desfeta. Personalment, penso que els va poder la pressió de voler quedar tercers i es van veure aclaparats davant un Vilassar de Dalt que va controlar molt bé totes les parcel·les del joc. Van continuar lluitant durant tot el partit malgrat la golejada, uns plorant, els altres donant cops al terra. Els entrenadors continuaven animant-los a jugar i jugar, col·locant-los en les seves posicions, rectificant les errades. Però no va poder ser i van quedar els quarts, havent realitzat un torneig molt i molt digne.

De totes maneres, els xavals del benjamí encara ens tenien preparada la millor de les victòries. En el moment de rebre la copa que els acreditava com quarts classificats, es van dirigir a l'Eli per lliurar-li a ella el trofeu. Òbviament, tots haguéssim volgut que hagués estat la copa de campions però amb la seva ofrena ens van demostrar a tots que ja eren els campions, que ja són els nostres campions. I a l'Eli segur que li va semblar que li estaven lliurant la Champions !!!!

I com és que aquests nanos senten el futbol així? Aquesta pregunta és fàcil. Fa unes temporades, van tenir al Ramon d'entrenador. El seu clàssic "vinga, nois, que aquest partit es pot guanyar" els va transmetre el missatge de l'esforç, de la constància, de la concentració, del jugar per aprendre i ja vindran les victòries. I tots aquest sentiments, virtuts, aprenentatges els tenen integrats dins seu com una part més del seu cos, del seu cor, de la seva ànima.

Fa ja unes setmanes, el Juvenil del Cabrera va anar a jugar al camp dels Salesians. Abans del partit dels juvenils, s'estaven jugant partits de benjamins i pre-benjamins. Em vaig seure a la petita graderia a veure l'evolució dels nens i vaig comprovar que els Salesians guanyaven però que aquella victòria era una novetat per ells. Preguntant als pares, em van explicar que no havien guanyat cap partit i que aquella era la primera victòria. Ja us podeu imaginar l'eufòria a la grada, a la banqueta, al camp... I em parlaven de l'entrenador, un xicot d'uns trenta i pocs anys que, segons em deien, tenia devoció pels nens i els nens per ell.

Just en acabar el partit, un dels nens dels Salesians es va deixar anar al terra. Semblava esgotat malgrat a aquesta edat els nens no es cansen mai de jugar a futbol. Però no estava cansat, estava emocionat i va esclatar a plorar. Lògicament, els pares van anar a veure que li passava al seu fill i aquest, després dels primers moments plorant ell sol, es va aixecar i, fent-se espai entre els seus pares, va anar cap al seu entrenador per abraçar-lo a les cames (amb la seva mida, no arribava molt més amunt...). L'entrenador, que estava parlant amb d'altres pares gaudint de la victòria, en notar la pressió dels braços del nen a la cama, el va agafar a coll i es van fondre en una forta i tendra abraçada, apartant-se uns metres de la resta de gent.

I de cop, tots els altres jugadors van deixar als seus pares i van anar tots a fer pinya amb el seu company i amb el seu entrenador. La meitat dels pares reien i l'altre meitat deixaven anar una llagrimeta...

A mi em va venir al cap la figura del Ramon en els dies d'entrenament, quan quasi no podia caminar pel camp perquè els nanos l'envoltaven per tot arreu, agafant-lo, perseguint-lo, quasi fent-lo caure, volent tenir-lo ben a prop. Aquell entrenador dels Salesians era força més jove que en Ramon però pel seu tarannà em va fer pensar que l'esperit del Ramon, el futbol del Ramon, encara estava voltant pel Maresme d'alguna manera o d'una altra.

Immediatament, em vaig recordar del Memorial. Punyeta, ja el tenim aquí. Tant de bo tot vagi molt bé, que surti tot molt bé, que no plogui, que ningú es faci mal i que guanyi el millor, i si pot ser, que sigui el Cabrera. De cop em vaig sentir com confortat. Vaig saber que el Memorial aniria molt bé i que al Ramon li donava igual que els seus nens guanyessin el torneig o no. Per ell sempre era molt més important que el grup fos grup, amb respecte, compactats, un equip en definitiva. I si es guanya, millor.

Recordo que quan vaig arribar amb el meu fill a Cabrera per veure si hi podia jugar a futbol, la primera persona que vam veure va ser el Ramon Suris, al costat de la porta de l'antic despatx. I em va venir la sensació de que allí les coses anirien bé, que el meu fill estaria bé. I així ha estat durant aquests anys.

Tant bé, que algun dia que ha anat a entrenar amb els grans, m'explica que quan fa alguna errada, sempre busca al Dani Suris o al Teto Ventura per "amagar-se" al seu darrera. Al Teto suposo que el busca per que és el més jove. Però al Dani sé que el busca pel mateix que buscava al Ramon fa quatre o cinc anys, per sentir-se protegit i recolzat i per escoltar bons consells futbolístics. El Dani arrossega força coses del seu pare...

El passat dissabte vam celebrar el primer torneig en record del Ramon. Segurament, espero, en vindran més que seran també molt especials. Però cap serà com aquest, com el primer.

El dissabte es va escriure la poesia del futbol. I el poeta ha estat en Ramon Suris.

Un petó, nen.